

Alman Hapishanelerinde
Nazi Uygulamaları

**İZOLASYONA
KARŞI
DİRENİŞTE**

63 GÜN

Hücrelerde
“Düşünce Suçluları”

Hücrelerde
“İzolasyon”

Hücrelerde
“İnfazlar”

BU MU İNSAN HAKLARI?

Her alanda ırkçılık!

Tüm faşist rejimlere destek!

BU MU DEMOKRASİ

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ
Enformasyon Bürosu

Adres:
Tel:
E-Mail

YUNANİSTAN

Sunuş;

Alman hapishanelerinde 63 gün süren bir direniş yaşandı.

Bu direniş, devrimci tutsakların tecrit edilmesine, izolasyona karşı bir direnişti.

Bu direniş, Nazi politikalarına karşı bir direnişti.

Bu direniş, emperyalizmin insanları hayvanlaştırmasına karşı bir direnişti.

Bu direniş, düşünce yasadığına karşıydı.

Bu direniş, “insan hakları”, “demokrasi” şampiyonluğunu kimseye bırakmayan Avrupa’nın göbeğinde gerçekleştirildi.

Elinizdeki broşür, bu direniş sürecinin anlatımıdır.

Broşürde, Alman devleti neden tecrit uyguluyor ve devrimciler neden tecrite direniyor, sorularının cevabı vardır.

“Avrupa demoksisasi” büyük bir yalana dönüşmüştür.

Adaletin, eşitliği, özgürlüğün savunucusu artık yalnızca devrimcilerdir.

3.5 metre uzunluğunda, 2.5 metre genişliğinde bir hücre... 90-70 cm ebadında dışarıyı göstermeyen kalın camlı bir pencere... Buğulu camın üstünde 2 demir parmaklık... Bunun da dışında küçük delikleri olan, hava akımını engelleyen metal bir kaplama... Gün ışığı içeri girmiyor...

Bir lamba sürekli yanıyor... 70 cm kalınlığında duvarlar... Bütün hücre beyaza boyalı... Lavobo, tuvalet ve ranza... Bir kaç metrekairelik bir hücrede... Bir tuvaleti düşünün... İşte o kadar bir mekanda günün 23 saatinin geçirildiği bir yaşam....

Haftada 3 kez, kimseyi görmeden götürülen duş... Haftada bir kez alışveriş siparişi verme hakkı... Hücre, cezaevinin en alt katında, hücrenin iki yanındaki ikişer hücre boş... Karşı taraflar-

daki hücrelere ise psikopatlar, psikolojik rahatsızlığı olan tutuklular konulmuş... Özellikle geceleri uyuşturucu krizine giren bu psikopatların saatlerce süren bağırmaları ve kapıları tekmelemeleri... Gece yarısından sabaha kadar nereden geldiği belli olmayan ve 10 saniyelik aralıklarla kesintisiz sürdürülen ritmik vurma sesleri....

Her sabah 6:40'da gelip "yaşayıp yaşamadığını" kontrol eden bir gardiyan... Birine selam vermek yasak.... Biriyle -bir kelime dahi olsa- konuşmak yasak... Duruşmalara götürülürken tesadüfen karşılaşılan herhangi birine selam vermek yasak... Sabaha karşı saat 4-5 arası tek başına havalandırmaya çıkarılıyorsun... Havalandırmaya çıkarılırken hergün üst araması ve hücre araması...

Bazen havalandırmadan geri döndüğünde bütün hücrenin keyfi bir aramadan dolayı tamamen dağıtılmış olması... "Aramalar" esnasında kırılan eşyalar, yırtılan ceketler, el konulan resimler, kalem, mektuplar... Mektupların "kontrol" gerekçesiyle on günlerce verilmemesi ve arada bir "kaybolması"... Polis gözetimi altında, 2 haftada bir 30-45 dakikalık görüşme hakkı...

Anlattığımız hayali bir senaryo değil... Almanya hapishanelerinde yaşanan gerçeğin ta kendisi...

DHKP-C tutsağı **İlhan Yelkuvan**, Hamburg tutukevinde bir yıldan beri bu koşullarda tutulduğu için, 30 Kasım 1999'da süresiz açlık grevine başladı. Eylemini daha sonra ölüm orucuna çevirdi. 63 gün süren direnişiyi tecrit kuşatmasını kırdı...

İlhan Yelkuvan
Yaşı; **33**
Mesleği; **İmam**
Suçu; **Faşizme karşı çıkmak, vatanının bağımsızlığını istemek, halkını sevmek**
Cezası; **Müebbet**

Almanya Tecrit Hücre Cezasını Neden Uyguluyor?

İlhan'ın tutuklanması, yargılanması ve yargılanması sırasında uygulanan baskıların hepsi en ince detayına kadar hesaplanmıştır. İlhan, 1998 yılında daha sonra kendisini müebbet cezaya çarptırarak olan Hamburg Yüksek Eyalet Mahkemesi 3. Ceza Heyeti karşısında, tanık kürsüsünde tutuklandı. Tanık olarak mahkemeye kendi ayaklarıyla gelen İlhan birden sanık durumuna düşmüştü. 5 aylık bir tutukluluk süresi geçtikten sonra İlhan'ın dosyası Federal Mahkeme'den Hamburg'daki 3. Ceza Heyeti'ne iade edildi ve İlhan üzerindeki baskılar düğmeye basılmış gibi yoğunlaştı.

Bu mahkeme heyetinin bir diğer ismi de "Anayasa Koruma Heyeti" dir. Alman hukukunda poli-

tik yargılamaları bu tür heyetler yapmaktadır. Bu heyetler, en üst mahkeme işlevi görürler, savunma avukatlarının verdikleri itiraz dilekçeleri hakkında onlar karar verir, şikayetleri onlar değerlendirir. Bu politik mahkemeleri denetleyecek bir üst mahkeme yoktur.

Bu yüzden de İlhan'ın davasında Heyet başkanı hakim Albrecht Mentz avukatlara , **“Nereye giderseniz gidin. İsterseniz AHİM'e gidin. İşinize yaramayacaktır”** diyebilmiştir... Bu mahkemenin hakimleri bu işe gönüllü ve özel eğitim görmüş olarak başlarlar. Baskılar da ona göre şekillenir.

İlhan'ın dosyası 3. Ceza Heyeti'ne geçince ilk önce o güne kadar kaldığı Hamburg Vierlande tutukevinden Hamburg tutukevine alındı. Bununla birlikte baskılar da başladı. Bu cezaevinde özel tecrit bölümüne konuldu. Daha önce 5 ay tutuklu kaldığı sürece, 129-a'ya göre tecritin uygulanmasına Federal Mahkeme tarafından gerek görülmemiştir. Ancak, 3. Ceza Heyeti buna rağmen tecriti gerekli bulduğunu açıkladı.

“Düşüncelerinden Vazgeçeceksin!”

İlhan’a 10 ay süren mahkeme boyunca çeşitli şantajlar yapıldı, düşüncelerinden vazgeçmesi için inanılmaz hapis cezası tehditleri savruldu. Mayıs 99’da mahkeme, davanın seyrine ilişkin verdiği “ara kararda” açık açık **“Ya itirafçı olursun, ya da sana 25 yıl ceza verimiz”** dedi. İlhan itirafçı olmadı. Mahkeme şaşkındı, böylesi bir tehdit karşısında nasıl olur da paniklemez, boyun eğmezdi... Öyleyse boyun eğdirmek gerekirdi.

İlhan’ın 129-a maddesine göre yargılanmasından “mahkemenin ekonomik çıkarları için” vazgeçildi. Yani eğer 129-a maddesi düşürülmeseydi, İlhan’ın davası daha yaklaşık 1,5, 2 yıl sürecekti ve mahkemenin “iş i uzatmaya” hiç niyeti yoktu. Nasıl olsa İlhan’a verilecek cezayı mahkeme önceden belirlemişti.

İlhan hakkındaki 129-a suçlaması Eylül 99’da kalkmasına rağmen hakkındaki tecrit uygulaması devam etti. Neden olarak da, İlhan’ın DHKP-C’li olması gösterildi. Cepheli olduğu için propaganda yapar, cezaevinde darbecilere karşı girişimlerde bulunur gerekçesiyle tecriti kaldırılmadı. Aksine ağırlaştırıldı.

Mahkeme İlhan’ın itirafçı olmamasını kabullene-miyordu. Mahkemenin seyri gerginleşirken İlhan’ın tecriti de ağırlaştırıldı. İlhan’ı yıpratmak için sistematik olarak keyfi hücre aramaları, hücresinin talan edilmesi, dergilerinin verilmemesi, mektupların git gide daha uzun aralarla kendisine biriktirilmiş vaziyette verilmesi gibi keyfilikler birbirini izliyordu.

Bir “İzolasyon” Hastalığı ve Avrupa Demokrasisine Yakışır Bir Yasak

İlhan avukatlarına, kulaklarında sürekli bir çınlama sesi olduğunu, bazen mektup yazarken veya kitap okurken dakikalarca dalıp gittiğini fark ettiğini söylüyordu. Mahkeme ilk başta muayenesini engellemek istedi, kulak doktoruna gitmesine gerek yok dedi. Aylar sonra avukatların direktmesi üzerine kulak-burun-boğaz doktoruna gittiğinde “**Tinitus**” teşhisi konuldu. İç kulak damarları ile beyin damarları arasında tıkanma başlamıştı. Bu hastalığın tecrit uygulaması altında yaşanan yoğun psikolojik stres ve normal yaşamdaki ortamdaki soyutlanmış olmaktan kaynaklandığı Almanya’da bilimsel araştırmalar sonucunda tespit edilmiştir. Ancak bunu resmi olarak açıklamak “yasaktır”. Alman yasalarına göre “**Tinitus tecritten dolayı olur**” demek yasaktır!

Çünkü hücrelerde tutulan hemen hemen bütün siyasi tutsaklarda beyin hücrelerindeki tahribattan kaynaklı bu hastalık ortaya çıkmıştır. Tabii, bu da “insan haklarına sadık” Almanya’ya yakışmaz! Çözüm, bu gerçeğin üstünün kapatılması, bunu açıklamanın yasaklanması olmuştur. Ne var ki, mahkeme başkanı Mentz bu yasağı delerek 30 Kasım’da okuduğu kararda “*biz doktor raporlarına baktık, hastalığı çok fazla ilerlememiş, bunun için tutsaklık koşullarını hafifletmeye veya değiştirmeye gerek yok*” demişti. Yani hastalık iyice ilerlemeliydi.

29 Kasım'daki duruşmada İlhan kararla birlikte tutsaklık koşullarında bir değişim olmazsa “**Süresiz Açlık Grevine başlayacağını**” açıkladı. Ancak 30 Kasım'da karar okunduğunda İlhan'ı neler beklediği daha ilk cümlede açıklanıyordu: “**İlhan Yelkuvan Türkiye’de de terör örgütü üyesiydi. Devrimci Sol’cuydu. Devrimci Sol ise Türkiye’deki parlamenter sistemi yıkmak istiyor ve bunun için gerekirse şiddet uygulamaktan da çekinmiyor. Bunun için de Türkiye’de Devrimci Solcular yaptıklarına uygun cezai takibe uğruyorlar. İlhan Yelkuvan ise bu cezai takipten kurtulmak için Almanya’ya kaçıp ilticaya başvurmuştur. Ancak burada terör örgütü için faaliyetini sürdürmüştür...**”

İlhan'ın asıl suçu buydu, devrimci olmaktı. “Kriminal” olaya karışmış, canice adam öldürmüş, bunların hepsi yalandı. Meşru müdafada halinde gelişen bir olay bilinçli bir şekilde yok sayıldı. Kasıtlı öldürmeye dönüştürüldü. Deliller karartılarak İlhan müebbet cezasına çarptırıldı. İlhan devrimci olduğu ve halen devrimci düşüncelerini savunduğu için mahkeme tarafından müebbet hapse mahkum edildi...

Çünkü hücrelerde tutulan hemen hemen bütün siyasi tutsaklarda beyin hücrelerindeki tahribattan kaynaklı bu hastalık ortaya çıkmıştır. Tabii, bu da “insan haklarına sadık” Almanya’ya yakışmaz! Çözüm, bu gerçeğin üstünün kapatılması, bunu açıklamanın yasaklanması olmuştur.

**“İlhan Yelkuvan Tecrit Edilmelidir.
Bu Yapılmazsa, Cezaevinde DHKP-C
İçin Propaganda Yapacaktır.”**

30 Kasım'daki karar duruşmasında hakim, İlhan'ın tecritinin devam edeceğini açıkladı. Ancak her hangi bir neden belirtmedi. Aksine bugüne kadar neden olarak gösterilen 129-a maddesi ve “darbecileri ve İlhan'ı birbirlerinden korumak” gerekçelerinin de geçerli olmadığını söyledi. “Darbecilik fiili olarak bitmiştir” diyordu... Mahkemeye göre İlhan 30 Kasım'dan itibaren nedensiz tecritte tutulacaktı.

14 Aralık'ta ise avukatlar tecritin kalkması için mahkemeye ilk dilekçelerini sundular. 21 Aralık'ta bu dilekçeye ret kararı açıklandı. Mahkeme, Kararında şöyle deniliyordu:

“İlhan Yelkuvan tecrit edilmelidir. Bu yapılmazsa, cezaevinde kendi davasında yaptığı gibi DHKP-C için ajitasyon ve propaganda yapacaktır.”

İşte Avrupa demokrasisi!

Avrupa demokrasisinin insan hakları anlayışı, işte bu cümlede özetlenmiştir.

O ana kadar İlhan'ı kriminal suçlar işleyen biri olarak göstermek isteyen mahkeme, bu kararlar gerçek yüzünü göstermiştir.

İlhan'ın düşünceleri cezalandırılmak isteniyordu. Devrimciliği cezalandırılmak isteniyordu. Tecritin asıl nedeni, böylece ilk kez bu kadar açık bir biçimde 21 Aralık 1999'da ortaya konuldu.

Bu karar, yalnızca mahkemenin aldığı bir karar değildir. Bu karar tamamıyla siyasi bir karardır. Amaç, politik düşüncelerinden vazgeçmediği için, devrimcilerin tecrit hücrelerinde cezalandırılarak, teslim alınması ve yok edilmesidir. Almanya'nın devrimcilere yönelik bu saldırıları, ABD'nin başını çektiği, diğer emperyalist ülkelerin de içinde yer aldığı tasfiye operasyonundan bağımsız değildir. Hedef devrimcileri teslim almak, ve halk kurtuluş savaşlarını, sosyalizmin savunulmasını engellemektir. Bu düşüncelerinden vazgeçmeyenler emperyalizm tarafından cezalandırılacaktı.

İlhan Yelkuvan'a verilen ceza, tüm devrimcilere, tüm halklara bir gözdağıydı.

İnsancıl Avrupa İdam Etmiyor! Beynini Öldürüyor...

Avrupa hapisanelerinde devrimci tutsaklar, tecrit koşullarında tutularak, insani hakları bile ellerinden alınıp, zamanla kimliklerinden, siyasi düşüncelerinden arındırılarak yavaş yavaş öldürülmek istenilmektedir. Almanya'da Raf tutsaklarının bir bölümü, ya yıllarca hücrelerden çıkarılmayarak ölüme terkedildi ya da açıktan katledildiler. 98 yılında Türkiye'de yapılan Anti-Terör Zirvesinde, Almanya Federal Başsavcısı Kai Nehm'e bir gazeteci "**siz terör sorununu nasıl hallediyorsunuz?**" diye sorduğunda, Başsavcı; "**Biz sizin gibi yapmıyoruz, biz teröristleri ömürboyu cezaevine sokuyoruz, çıktıklarında ise kimse bu işi yapmayı**

aklına bile getirmiyor” diye cevap veriyordu.

Ömür boyu hücre. Tek başına, kimseyle konuşmadan, **zamana yayarak, yavaş yavaş öldürmek**. Yapılan, insanın beynini teslim almak, kimliğini yok etmek ve öldürmektir. Alman emperyalizmi devrimcileri fiziki olarak yok edemeyeceğini, bitiremeyeceğini biliyordu. En önemlisi bir insanın inancına saldırmak, onun kimliğini yok etmektir. Yıllarca insanları beyaz duvarlar arasında tutup, siyasi kimliğe saldırıp, aşağılamayı hedeflediler... RAF tutsağı Ulrike Meinhof’un **“Toter Trakt”**, yani **“Ölü Koğuş”** üzerine yazdığı mektubunda, 16 Haziran 1972 - 9 Şubat 1973 yılları arasında yaşadığı duyguları şöyle anlatıyordu:

“Başım patlayacak, kafatasım parçalanıyor gibi ağrıyor... Anımsadıklarım sürekli azalıyor, biri baltayla kesiyor... Hücrem durmadan dönüyor. Uyanıyorsun, gözlerini açıyorsun: hücre durmadan dönüyor; öğleden sonra, güneş sanki birden duruyor. Sürekli herşey dönüyor, sürekli hareket halindeymişim duygusundan kurtulamıyorum. Ateşten mi, soğuktan mı titriyorum belli değil. Titremenin nedeni belli değil durmadan üşüyorum. Normal bir ses tonuyla konuşmak için çaba sarfediyorum... Kelimeler anlamını yitiriyor, sadece ne anlama geldiğini tahmin edebiliyorum. s, z, ş harflerinin çıkarttığı ses tahammül edilecek gibi değil. Gardiyanlar, ziyaretçiler, havalandırma sanki suni bir madde, plastik gibi... Ziyaretçilerin gelmesi de geride hiç bir anı bırakmıyor. Yarım saat geçtikten sonra sadece mekanik olarak zi-

yaret bugün mü geldi, geçen hafta mıydı, onu anımsayabiliyorum.

Haftada bir kez yıkanmak bile farklı bir duygu. Bir an için dahi olsa dinlenmek- bir kaç saat sü- rüyor bu duygu. Zaman ve mekan iç içe geçmiş gibi...”

Alman devleti Rafçılara yaşattığı bu duyguları Cepheli tutsaklara da yaşatmak istiyordu. Cep- heliler Almanya’da silahlı bir eylem yapmıyordu, tamamen açık, demokratik bir faaliyet sürdürüyor ve kendi halkıyla ilgileniyordu. Ama Almanya için devrimci olmaları yetiyordu.

Tecritle tutsakların beyinlerinin nasıl yok edil- diğini, düşüncelerinin nasıl felç edildiğini eski de- neyimlerinden iyi bilen Almanya, düşüncelerin- den vazgeçiremediği devrimci tutsakları da tecrit- te alarak, çıldırtmayı ve ölüme terketmeyi hedef- lemekteydi. Almanya Federal Mahkemesi’nin An- ti-Terör Yasası 129-a çerçevesinde çıkarttığı özel 24 Maddelik “**Tutsaklık Koşulları Yasası**”na göre;

“Tam tecrit uygulaması, 23 saat hücre, 1 saat tek başına havalandırmaya çıkmak; bazı tutsaklar için, 24 saat hücre ve haftada üç saat tek başına havalandırmaya çıkmak” olarak belirlenmiştir. Bazen de tutsaklar hiç dışarıya bırakılmamakta- dırlar.

Tutsaklar günde 24 saat gözetim altında tutul- maktadırlar. Ya kameralarla, ya da gardiyanlar ta- rafından sürekli izlenmektedirler. Başka bir tutsak- la görüşme kesinlikle yasaktır. Avukat ve ziyaretler cam bölmeler arkasında ve iki polisin eşliğinde ya-

pılmaktadır, bazı durumlarda aile görüşünde cam bölme bulunmamaktadır, ancak görüşme esnasında yine de iki polis bulundurulmaktadır.

Her gün hücre araması yapılmaktadır. Durumuna göre tüm eşyalar ve el yazılı evraklar ya her gün günde bir kaç kez, ya da haftanın belli günlerinde detaylı arama yapılmaktadır. Mektuplar, gazete ve kitaplar sansürlenmektedir. Bazen el konulan mektupların, dergilerin, keyfi olarak sayısı artırılmakta, bazen de azalarak, tutsağın cezaevi idaresinin tutumu üzerine yorum yapması engellenmeye çalışılmaktadır. Dönem dönem tutsaklara siyasi içerikli mektup yazmaları veya görüşlerde siyasi içerikli tartışma yürütmeleri yasaklanmaktadır. Her ziyaret öncesi ve sonrası çıplak soyarak üst araması yapılmakta ve giysilerin değiştirilmesi sağlanmaktadır. Aynı şekilde her havalandırmaya çıkışta, doktora ve mahkemeye gidildiğinde üst araması yapılmaktadır.

Tutsak nereye giderse hemen önünde ve arkasında en az iki gardiyan yürümektedir. Tutsakların hücrelerinin çevresi ve havalandırmaya çıktıkları yerler, her taraf kameralarla izlenmektedir. Tutsaklar havalandırmaya ellerinden ve ayaklarından kelepçelenerek çıkarılmaktadır. Hücrelerdeki lambaların açıp kapama düğmeleri hücrelerin dışındadır, gardiyanlar tarafından açılıp kapatılmaktadır. Böylece bazen aylarca tutsaklara bu şekilde işkence yapılmaktadır. Çoğu hücre ise zaten gün ışığı almamaktadır.

Yemekleri hep aynı gardiyanlar getirmekte, tutsaklar en fazla dört gardiyanın yüzünü görebilmek-

tedir. Gardiyanlar ise tutsaklarla konuşmazlar. Keyfi olarak ya da dışarda eylem vb. yapıldığında tutsaklar anında keyfi olarak karanlık hücreye atılmakta, havalandırmaya çıkma, alış veriş hakkı yasaklanmakta, mektuplar, gazeteler verilmemektedir.

İşte Avrupa demokrasisi ve insan hakları denilenler bunlardır. Türkiye'nin örnek alması istenen, Avrupa kriterleri diye ortaya atılan, Avrupa'daki gibi hücre sistemini getirmek gerekir diyenleri, hücreleri, "lüks oda" diye yutturmaya çalışanları bu hücrelerde tutmak, Avrupa gerçeğini görmelerini sağlamak için yeterli olacaktır. AB'ye girme ve demokratikleşme hayalleri kuranlar, Avrupa'da nasıl bir demokrasi, ne kadar insan hakları olduğunu görmek için Avrupa zindanlarına baksınlar.

Almanya'da bütün bu politikaları daha etkin kılabilmek için yapılmış "özel güvenli kezaevleri" vardır. Bu kezaevlerinin inşaatı Aralık 1978'de tamamlanmıştır. En fazla 11 tutsak, 23 hücrelik bir bölümde kalabilmektedir. Bu hücreler kezaevinin diğer bölümlerinden tamamıyla ayrılmış bir durumdadır. Bu bölüme ait 25 metreye 5 metre büyüklüğündeki alan, askeriyede kullanılan dikenli tellerle çevrilmiş, kameralarla tümüyle gözetim altına alınmış ve ortasındaki havalandırma boşluğunun üstü de ağ ile kaplı bir alan olarak inşa edilmiştir. Gökyüzü sadece bu ağın arkasından görünmektedir. Dikdörtgen şeklindeki koridorda pencere bulunmamaktadır, ayrı bir havalandırma tesisatı yapılmıştır. Koridor boyunca kamera, alarm ve dinleme cihazları döşenmiştir.

Nazi Hukuku

Almanya'daki baskı ve ırkçı düşünce yasakçısı hukuk sistemini anlayabilmek için bazı mahkeme kararlarına bakmak yeterlidir.

Celle Yerel Mahkemesi, 3 Ocak 1989 da şöyle bir karar almıştır:

“Dilekçeyi veren şahıs bir teröristtir. Federal Almanya Cumhuriyeti'nin varolan düzenini reddetmekte ve kin ve nefret duygularıyla bu düzene karşı mücadele etmektedir. Bu yüzden kendisi Celle 1. cezaevinin Yüksek Güvenlik Bölümü'nde kalmaktadır. Şu an Bielefeld cezaevinde bulunan S.H. isimli terörist tutsak tarafından örülen çorapların kendisine verilmesi dilekçesi yukarıda belirtilen nedenlerden dolayı ret edilmiştir. Tutuklu bulunan bir diğer terör suçlusu tarafından örülen çorapların kendisine iade edilmesi terörist tutukluların beraberlik ve birlik duygularını güçlendirir”.

Almanya'nın hukuku, siyasi tutsakların hücrelerde yok edilmesini, yasal güvence altına alan bir sistemdir.

1973 tarihinde çıkan BKA (Federal Kriminal Polis) Yasası'nın 6. maddesine göre; **İZOLASYON**, işkencenin bilimsel olarak araştırılıp, mükemmelleştirilmesidir.

“Fiziki sağlamlığın temel hakları..., bireyin özgürlüğü..., mekanın dokunulmazlığı (...) bu talimata göre sınırlandırılmıştır.”

Almanya'da 68'lerden sonra ortaya çıkan silahlı eylemler karşısında, buna benzer pek çok yasa peşpeşe yürürlüğe sokulmuştur. Yasanın yetmediği yerde, mevcut yasaları çiğnemekten geri kalmamışlardır. Devlet bu yıllarda kendi Anayasasını dahi çiğnemiştir. 1975'de, RAF'a karşı mücadelede dönemin SPD'li İçişleri Bakanı Helmut Schmidt güvenlik güçlerine **“Hukuk Devleti'nin sınırlarını mümkün olduğu kadar zorlamayın”** diyordu. Kılıfına uydurabilirlerse bu daha iyiydi, ama olmazsa, yasaların sınırlarını biraz zorlayabilirlerdi. Demirel'in “devlet gerektiğinde rutinin dışına çıkabilir” diye ifade edilen, devletin hukuksuzlukluğu Almanya için de geçerlidir. Almanya da çıkarları söz konusu olunca kanun yasa tanımayan karakterini yıllardır göstermiştir.

RAF tutsaklarından Christian Klar annesine **“asıl faşizmin 1945'ten sonra kurumsallaştığını”** söylüyordu. Gerçekten de “Radikaller yasaları”, “Le RAF”, 129-a maddeleri, özel uygulamalar, tecrit işkencesi... ve alenen gerçekleştirilen infazlar... bunların hepsi anti-emperyalist, devrimci düşüncelerin yok edilmesi için uygulamaya sokulmuştur.

1971-1978 yılları arasında Alman polisi toplam 146 kişiyi kurşunlayarak öldürdü. Bunların 16'sı RAF mensuplarıydı. 52'si “kriminal suçlu” oldukları gerekçesiyle operasyonlarda öldürüldü. 13'ü trafik kontrollerinde öldürüldü. Geri kalanı polisin histerisi sonucu katledilen sıradan insanlardı.

17 Kasım 1977’de RAF’lıların avukatı Croissant, Fransa’dan siyasi sığınma hakkı istedi, ancak Almanya’ya iade edildi ve RAF’lıların hemen yanındaki hücrelere atıldı. Tam tecrit hali onun için de geçerlidir. Croissant’ın suçu RAF tutuklularını savunmasıdır. 8 ay sonra, 2.5 yıl tecilsiz hapse mahkum edilecektir. 31 Ocak 1980’de diğer RAF avukatlarından Arndt Müller ve Armin Newerla’yı da daha ağır bir akıbet beklemektedir: Toplam 8.5 yıl hapis. 30 Kasım 1976’da tutuklanan ve 15 yıla mahkum edilen avukat Siegfried Haag, bu sırada hala cezaevindedir.

“Alman Sonbaharı”nda “İntihar”lar

Eylül 1977’de RAF, eski Nazi subayı ve o dönemin İşverenler Sendikası Başkanı ve Almanya Sanayii Başkanı Hans-Martin Schleyer’i kaçırdığında, devletin ilk yaptığı iş, Almanya’da “Olağanüstü Hal” ilan etmek oldu. Devlet, bunu yaparken mevcut yasalarını dahi dikkate almaya gerek görmemişti.

Schleyer’in kaçırılmasıyla birlikte cezaevlerinde “**Kontaktsperr**e” uygulaması başlatıldı. Dışarıyla ve cezaevi içindeki tutsaklarla her türlü iletişim yasaklandı. Daha tutsaklar gelişmelerden haber almadan merkezi bir operasyonla BKA polisleri hücrelere dalarak ne varsa el koydular. Televizyon, radyo, pikap, mektup, fotoğraf, gazete, ne varsa toplanıp götürüldü. Stammheim ceza-

evindeki hücrelere polisler girerek tutsaklarla konuşmadan, bir sandalyeye oturup sabaha kadar onları izliyorlardı.

Filistin’li bir komando, RAF’a destek olarak 17 Ekim gecesi Alman turistleri taşıyan “Landshut” yolcu uçağını kaçırdı. O günden sonra “den Deutschen Herbst”, yani **“Alman Sonbaharı”** olarak anılacak dönem başlıyordu. Eylemin ardından Bild gazetesinde **“Her rehine için iki terörist vurulmalı”** manşeti atıldı.

Landshut uçağının kaçırılmasına kadar tutsaklarla hiç bir şekilde iletişim sağlanamıyordu. 18 Ekim 1977 sabahı ise cezaevlerinden Raf’lı tutsakların “intihar etmiş” ölüleri çıkıyordu... Onlardan ancak böyle “haber” alınabilmişti.

Bu “intihar”lardan yalnızca İrmgard Möller ağır yaralı olarak kurtuldu. Möller, intihar iddialarını kesinlikle yalanlıyordu, solak olan Andreas Baader kafasına arkadan 30-40 cm’lik bir mesafeyle sağ elinde bulunan silahla ateş etmişti! Jan Carl Raspe’nin silahında parmak izi dahi yoktu ve Gudrun Ensslin güya kendisini çürük bir plastik iple asmıştı, tüm vücudundaki darp izlerinin kaynağı açıklanamıyordu bir türlü... “İntiharların” işlendiği silahlar ölüm hücrelerine nasıl sokulmuştu?

Bu sorulara Almanya halen cevap vermemiştir.

RAF’lı tutsaklar açıkça katledilmiştir.

Ölü Bölüm... Beyaz İşkence... Nazi Literatürü

RAF tutsakların birçoğu onlarca yıl tecrit altında yaşamak zorunda bırakılmıştır. Tecritle tutsağın sosyal yaşamdan koparılması ve fiziki olarak duyuların köreltilmesi hedefleniyordu. Görme, işitme, koku, tat ve hissetme duyuları yok edilecekti. Bunun için yıllarca “bilim adamları”, psikologlar, doktorlar araştırma yürütüp, insanın beynini yok etmeyi amaçlayan bir cezaevi sistemi oluşturdular. Nazi insan kasabı **Mengele'nin öğrencileri** izolasyonun ölümcül sonuçlar getirebileceğini elbette çok iyi biliyorlardı. Amaç da zaten yavaş ve sessiz bir katliamı sağlamaktı.

Tıp bilimi, “**tecritten doğan etkiler**”i şöyle sıralıyor: Baş ağrısı, konsantrasyon kaybı, sürekli fiziki ve psikolojik yorgunluk, kronik soğuk alma, kronik bronşit, tinitus, psikolojik fonksiyonların gitgide durması, felç... Yani, **yavaş yavaş, parça parça ölüm...**

Tecrit uygulamasının uygulandığı ülkelerde, tecrit cezası bir indirim olarak sayılsa da, Almanya'da bu da söz konusu değildir. Çünkü **Almanya için “izolasyon”, bir intikam, teslim alma, yok etme aracıdır.** Örneğin 1977'de bir operasyonda ağır yaralı olarak tutuklanan ve başından aldığı kurşun yarısından dolayı 4-5 yaşlarındaki bir çocuk durumuna düşen Carl Sonnenberg 1979

yılında müebbet hapis cezasına çarptırılmıştır. Yıllarca tecritte tutulan Sonnenberg ancak 1993 yılında, RAF'ın kendini fesh kararıyla birlikte sağlığı “hafifletici neden” gösterilerek serbest bırakılmıştır. 4-5 yaşlarındaki bir çocuktan fark-sız hale gelen Sonnenberg'i bile hapisaneyeye, üstelik de izolasyon koşullarında tecrite atan Nazi mirasçısı Almanya, tecritin kalkması için sadece bir seçenek bırakmıştır: **“Pişmanlık getirme”**.

Stuttgard STAMMHEİM cezaevindeki **“Toter Trakt”**, yani **“Ölü Bölüm”** 70'li yıllarda kendi mahkeme salonuyla birlikte özel olarak 4 RAF tutsağı için hazırlanmıştı. Bu **“Ölü Bölüm”**ün özelliği ise ne bir insan sesinin duyulabilmesi, ne de başka insanlarla herhangi bir iletişimin sağlanamamasıydı. Özel olarak inşa edilen mahkeme salonundaki akustiğin bile hücrelerden farklı ol-mamasına dikkat edilmişti. Kesinlikle “dışarıdan” tutsakların kulaklarına bir ses gitmemeliydi.

Yıllar boyunca tutsaklar keyfi olarak bazen günlerce, haftalarca idare tarafından söndürül-meyen beyaz florosan ışık ile yaşamak zorunda kaldılar. Beyaz duvarlar, beyaz ışık... Bu yüzden Almanların özel tecrit uygulamasına, **“BEYAZ İŞ-KENCE”** denildi. Almanya tecrit hücreleriyle Raf-çılar döneminden beri tanışmaktadır... Rafçılardan sonra tecrit hücreleri devrimci tutsaklar için kullanıma açılmıştır!

“Le RAF” ... RAF Yasası...

Nazi Hukuku Şaheseri

1969’da İran Şahı Almanya’yı ziyaret ettiğinde gençlik arasındaki tepkiler büyüktür. İran Şahı, Alman devlet adamlarıyla birlikte operaya giderken, sokaklarda binlerce insan faşizmi lanetliyordu. O gün Benno Ohnesorg adındaki, 23 yaşında bir üniversiteli genç polis kurşununa hedef olup öldürüldü. Alman İçişleri Bakanı ve eski Nazi Kampı yöneticisi Ehrich Lübke açıklamasında şöyle diyordu: **“Adolf’un zamanında olsaydık, bunlar böyle istedikleri gibi rahat hareket edemezlerdi”**.

Her gün yeni yasalar, yasaklar, insan onurunu ayaklar altına alan genelgeler açıklanıyordu. “Terör yasası” olan 129-a maddesi de bu yıllarda geliştirilmiştir ve **“Le RAF”** olarak tanınır, yani **“RAF yasası”**. Bu yasayla herkes hakkında sudan gerekçelerle **“örgüt üyeliğinden”** soruşturma açılabilmesi mümkün hale getirilmiştir. İnsanlar yıllarca soruşturmalarda sindirilmeye çalışılmıştır. Bu yasaya göre **“Örgüt üyesi”** olarak yargılanan bir insan da **“üyesi olduğu örgütün işlediği suçların hepsinden otomatik olarak yargılanabilir”** denilmektedir. 129-a maddesinin geliştirilmiş olarak yürürlüğe girmesi, devlete faşizan uygulamalarını meşrulaştırması için temel dayanak olmuştur. O günden itibaren herşey **“yasalara uygundur”!**

Hukukun Olmadığı Yargılamalar, Kıplolar, Düşünce Yasakçılığı, Katletmeler Alman Devlet Geleneğidir

Alman devletinin bugün Cephelilere karşı uyguladığı komploculuk geleneği kökleri 1933'lere kadar giden bir tarihe sahiptir. 1933'de Reich-tag'da (Parlamento) yangın çıkarıp sonra da yüzlerce sosyalisti ve Bulgaristan Komünist Partisi Önderi **Dimitrov**'u tutuklaması bunun en çarpıcı örneğidir. Dimitrov'un tutuklanmasındaki komplo mahkemelerde de sürdürölmek istendi. Dayatılan, düşüncelerinden vazgeçmesiydi. Ancak yargılayan Dimitrov oldu. Alman mahkemelerinin Dimitrov karşısındaki acizliği sonrası, karşısına Nazi Propaganda Bakanı **Göebbels** ve İçişleri Bakanı **Göering** çıkmak zorunda kaldı. Ama sonuç değişmedi yargılanan Alman devleti ve Nazizm oldu.

Sokak ortasında yapılan infazlar RAF ile de sınırlı değildir. Alman devleti daha 1919'larda Alman sosyalist hareketinin önderlerinden **Rosa Luxemburg** ve **Karl Liebknecht**'i beyinlerini parçalayarak vahşice katletti. Rosa Luxemburg'un cesedi bir kanala atılmış olarak 40 gün sonra bulundu.

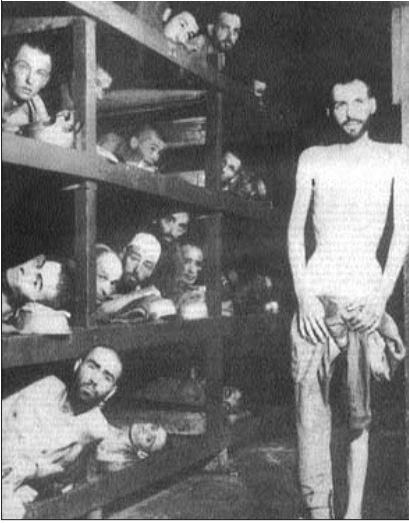
Bugün Alman devletinin düşünceyi yasaklama anlayışı Hitler'in kitapları yakmasındaki mantığının aynısıdır. Nazizmin Temerküz kamplarının adı bugün İzolasyon olmuştur, tecrit olmuştur, ama gelenek aynen devam ettirilmektedir.

İzolasyon Hayvanlaştırmadır

Tecrit uygulaması, tutsakların hücrelerde tüm insani haklarından mahrum bırakılması demektir. Bu, düşünsel her türlü faaliyetin yok edilmesidir. İnsanın insanlıktan çıkartılıp bir hayvan gibi sadece açlıktan ölmeyecek şekilde yeme içme ile sınırlandırılmasıdır. Kimse ile konuşmayan, düşünmeyen, okumayan, her türlü beyinsel faaliyeti yok edilen insanların yıllar içinde dengelerini yitirerek ölüme gitmesi hedeflenmektedir.

Düşünen bir beyin çevresinde yaşanan olaylara karşı duyarlıdır, bir çok şeyi sorgular, bu nedenle de kapitalizm için tehlike arzeder. Kapitalizm eğitimiyle, medyasıyla, dinle, propagandalarıyla sürekli insanların beyinlerini teslim alarak, robotlaşan, insani değerlerini yitiren ve kendine yabancılaşan insan yaratmak istemektedir. Emperyalizm tek tip eğitim sistemleriyle, kendi kültürüyle insanın düşünme eyleminin önüne geçmektedir. Bu nedenle de, devrimci olan herşeye düşmandır. İnsan düşünen bir varlıksa düşünceyi yok etmek isteyenlere karşı direnmesi de en meşru haktır. Almanya cezalarla tecritlerle baskılarla düşünceyi yok etmek istemektedir. **Buna karşı direnmek faşizme karşı direnmekle eş değer anlamdadır.**

Almanya'da demokrasi ve insan hakları olduğu yalandır. Almanya'da hakim olan **"üstün Alman ırkı"** düşüncesidir. Adolf'u özlemle anmaları bu yüzdendir. Onlar hala dünyaya hakim olması gereken gücün kendileri olduğuna inanmaktadırlar.

Nazi Temerküz kamplarındaki yok etme geleneği “demokrasi” kılıfıyla Tecritlerde, izolasyonda yaşıyor

Kendi dışlarındaki herkes yanlış düşünür, geri düşünür, veya düşünemez. Bunun için kendileri gibi düşünmeyen herkes ezilmelidir. Düşünceleri yok edilmelidir. Bunun için her türlü baskı uygulanmaktadır. Tecrit hücreleri bu baskılardan birisidir.

Tecrit, düşünce yasakçılığı demektir. İnsanı insan yapan düşünceleridir. Emperyalizm düşünceleri ve düşünen insanı yok etmek istemektedir. Emperyalizm insanların beyinlerini teslim almak istemektedir. Düşünmeyen, düşünceleri ve idealeri uğruna yaşamayan insanların yaratılması hedeflenmektedir. Bu nedenle de, tecrit, Alman emperyalizminin 70’li yıllardan beri vazgeçmeden sistemli bir şekilde, tüm tutsakları ıslah etmek için uyguladığı bir politikadır.

Almanya Neden Devrimci Düşünceleri ve Devrimcileri Yasaklıyor?

Yasaklar tamamen Alman ırkçılığına ve emperyalist çıkarlarına dayalıdır. Alman tekellerini güçlendirecek bütün faşist rejimleri, Türkiye gibi ayırım gözetmeksizin her konuda desteklerler. Silah, kredi, teknik yardımlarını esirgemezler. Bu paralelde hangi düşünce ve örgüt Türkiye faşizmine karşı savaşıyorsa Almanya da onunla savaşır.

Türkiye'deki faşist uygulamaların hemen aynısı Almanya'da da uygulanır.

Türkiye'deki tüm iktidarlar devrimcileri teslim almak için yıllarca hapishanelerde tutsaklara saldırdılar, yıllardan beri hücre tipi cezaevi uygulamasına geçmeye çalışmaktadırlar. Türkiye'nin **"Avrupa standardı"** diye örnek aldığı hücre tipi uygulaması, Almanya'daki sistemin aynısıdır. Türkiye, Ulucanlar'da koğuş istedi diye 10 devrimci tutsağı katletti, Almanya ise, devrimci düşünceleri savunuyor gerekçesiyle, politik tutsakları tecrit ederek, bütün haklarını elinden almaktadır. Arada fark yoktur, Türkiye faşizminin uygulamaya çalıştığı sistem, yıllardır Almanya'nın RAF'cılara karşı uyguladığı tecrit, ve baskıdır.

DHKP-C'ye konulan yasak ve terörist suçlaması tamamen böyledir. DHKP-C Almanya'da hiç bir şiddet hareketi yapmadığı, resmi yayınlarında ve pratiğinde mücadele cephesinin Türkiye olduğunu defalarca açıkladığı halde, Almanya

tersini yapmıştır. Provokasyon yapmıştır. DHKP-C yi Almanya’da terör örgütü olarak gösterebilmek için darbeci hainleri kışkırtmış, desteklemiş, korumuş ve şiddet uygulamıştır. Açık belgelerle darbeciler kendi denetimleri altındayken devrimcilere saldırmışlar, yaralamışlar, buna rağmen Almanya darbecileri bırakıp Cephelileri yargılamıştır. Bu provokasyonlarla Alman mahkemeleri suni suçlu yaratmış, hiçbir kanıtı dikkate almadan DHKP-C’yi terör örgütü ilan etmek için en temel hukuk kurallarını bile çiğnemiştir. Ağır cezalar, müebbet cezalar, ev ve dernek baskınları hergün artarak sürmüştür. Öyle bir hale gelmiştir ki mahkemelerin ceza gerekçeleri “Almanya’nın güvenliğini tehdit etme” şekline dönüşmüştür. Bu tamamen yalan, mizahi bir durumdur. Almanya iktidarı, DHKP-C’nin Almanya’da tamamen demokratik yasal bir faaliyet sürdürdüğünü çok iyi bilmektedir. Tehdit edilen Türkiye faşizmidir ve Almanya’nın korumaya çalıştığı da bu düzenidir.

Kontra Şefi Necati Bilican, Kasım 1998’de, Almanya’yı ziyaret ettikten 5 gün sonra, DHKC Basın Sözcüsü Mesut Demirel gözaltına alınıp, hakkında 24 saat içinde tutuklama kararı çıkarılmıştır. Bugün İlhan’ın da yargılandığı aynı mahkemede “elebaşılıktan” 129-a davası sürmektedir. Savcılık son mütalaasında Mesut Demirel için **“Marksist-Leninist doktrinden kurtulamayan biri”** diyerek 6 yıl ceza isteminde bulunmuştur.

Almanya’nın yasaklar getirmesinin, Cepheli

tutsakları tecrit ederek düşüncelerinden vazgeçirmeye çalışmasının en büyük nedeni budur. Marksist-Leninist ideoloji, Alman emperyalizmini rahatsız etmektedir. Bunun suç unsuru olduğu iddia edilerek, cezalar verilmektedir.

DHKP-C Türkiye halklarının kurtuluşu için mücadele etmektedir. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm için savaşmaktadır. Adaletin, özgürlüğün, eşitliğin temsilcisidir. Türkiye'nin emperyalizmle olan bağımlılık ilişkilerine son vermek istemektedir. Bu, başta ABD olmak üzere tüm emperyalist ülkeleri rahatsız etmektedir. Almanya'da yaşayan 3 milyon Türkiyeli "potansiyel suçlu" olarak görülmektedir. Alman emperyalizminin esas amacı Türkiye faşist iktidarıyla iyi ilişkiler kurmak, Türkiye pazarından daha çok pay alabilmek, Türkiye'yi kullanarak ABD emperyalizmi yanında Ortadoğu ve Kafkaslarda pazarlara girebilmektir. Almanya bu pazar için her türlü baskıyı, yasadışılığı, terörü uygulayabilmektedir. Bu nedenle de bağımsız bir Türkiye Almanya'yı rahatsız etmektedir. Bunu engellemek için de yıllardan beri Türkiye'deki tüm kontra faaliyetleri desteklenmiş, techizat, silah, ve eğitim konusunda her türlü yardım yapılmıştır. Türkiye'deki katliamların büyük çoğunluğu Almanya'nın sattığı silahlarla yapılmıştır. Cepheyi yasaklayarak, faaliyetlerini engelleyerek, bu gerçeklerin üstü kapatılarak DHKP-C de bir terör örgütü olarak gösterilmek istenilmektedir.

Terörist Kimdir?

Terör amaçsız şiddettir. Emperyalistlere ve onların işbirlikçilerine göre, dünyadaki yüzlerce devrimci örgüt ve ülke terörist ilan edilmiştir. Yıllarca da bunun propagandası yapılmıştır. Emperyalizm ve işbirlikçileri terörizm diyerek binlerce insanı katlettiler, kaybettiler, işkencelerden geçirdiler. Küba, Nikaragua, Şili, Arjantin, Vietnam, Kore, Libya, Somali, Irak ve Yugoslavya'yı kan gölüne çeviren kim?

Faşist iktidarların desteklenmesi, binlerce insanın katledilmesi, işkence görmesi, kaybedilmesinin tek sorumlusu emperyalist ülkelerdir. En büyük terörist bu katliamları düzenleyenler, ve kendi pazar alanları için savaşları çıkaranlar, bağımsızlık için mücadele edenleri katledenler , kendi dışındaki bütün ülkeleri sömürmeyi temel amaç edinenler, özgürlük adına yüzlerce ülkeyi işgal edip, milyonlarca insanın açlıktan, savaşlardan ölmesine neden olanlardır.

Almanya da bu nedenle Türkiye Halklarının kurtuluşu için mücadele eden, bağımsız, demokratik bir ülke isteyen devrimcileri terörist ilan ederek, kendi terörist yüzünü gizlemeye çalışmakta, emperyalizme karşı mücadele edenleri gayri meşru bir konuma düşürmek istemektedir. Devrimci eylemler terörizm diye adlandırılarak, saldırı, katliam, ve terör faaliyetleri gizlenmeye çalışılmaktadır. Türkiye'de yıllardan beri işkence, kayıp, katliam ve hak gaspları artarak yükselmekte-

dir. Her türlü terörün uygulayıcısı Susurluk devletidir.

Asıl terör, bir ülkenin askeri ve ekonomik anlamda işgal edilmesidir.

Asıl terör, bir ülkedeki kayıpların, işkencelerin, katliamların desteklenmesidir.

Asıl terör, bu katliamların uygulayıcılarıyla, işkencecilerle işbirliği içine girmek bunları eğitmek, halka karşı yapılanları desteklemek, katliam silahlarını bu ülkelere satmaktır.

Asıl teröristlik halkı katletmek, kaybetmek, işkence yapmak, evleri, okulları bombalamak, halkı açlığa sürüklemek, işgalcilerle işbirliği yapmak, ülkenin en güzel yerlerini, madenlerini, limanlarını, stratejik işletmelerini satmak, yüzlerce NATO üssünün açılmasına izin vermektir. Terörizm masalı, halkların kurtuluş savaşlarını engellemeye yönelik ideolojik bir saldırı kılıfıdır.

Türkiye’de yaşananları yok saymak , faşizme karşı mücadele edenleri terörist olarak görmek açığa bu katliamlara ortak olmak demektir.

Susurluk herşeyi gözler önüne sermiştir.

Türkiye’de yaşanan katliamlara, kayıplara, cezaevlerine bakmak bile bunu ortaya çıkaracaktır. Öldürülenler hep devrimciler veya halktan insanlardır.

Türkiye bu konuda o kadar tescilli bir ülkedir ki, devlet terörist yüzünü gizleme ihtiyacı bile duymamaktadır. Devletin en yetkili ağızları “polisimizin elini soğutmamak gerekir” demekte, hiç bir katliam davasında polisler cezalandırılma-

maktadır.

Halkın kurtuluş mücadelesi terör değildir. Asıl terörist, Miti, Jitemi, özel timleri, askerleri, MGK'sıyla Susurluk Devletidir. Kontra şefi Mehmet Ağar tarafından yapıldığı açıklanan **“bin operasyon”**, Susurluk devletinin terörist yüzüdür. Kimi zaman bizzat devlet eliyle, kimi zaman MHP'li-ler, kimi zaman Hizbullahçılar aracılığıyla binlerce katliam yapılmıştır. En temel insan hakları için mücadele etmek bile teröristlik olarak ilan edilmiştir. Bunlara karşı mücadele eden devrimciler ise terörist olarak gösterilmektedir.

Devrimciler Tutsak da Düşseler, Özgürlüklerini Savunurlar

Almanya da tıpkı Türkiye oligarşisi gibi düşünen beyinleri, devrimcileri yok etmek istemektedir.

Düşünce yasakçılığının altında, üstün Alman ırkçılığı ve emperyalizmin, kapitalizmin tahakkümünü sağlama vardır. Irkçılığa karşı direnmek, faşizme karşı direnmek insan olmanın gereğidir. Direnmemek ise ırkçılara hizmet etmektir. Almanya'da dayatılmak istenen düşüncelerin yasaklanmasıdır. İşte bu nedenle Almanya hücrelerinde bir direniş yaşandı.

İlhan Yelkuvan'ın başlattığı açlık grevi, Avrupa hapisanelerinde bulunan tüm DHKP-C davası tutsakları tarafından da sahiplenildi. Çünkü bu direniş basit bir hak alma eylemi değildi. Bu, devrimci tutsakların siyasi kimliklerine karşı yapılmış bir saldırı ve emperyalizmin devrimcilere yönelik teslim ama ve tasfiye operasyonunun bir parçasıydı. Emperyalizmin topyekün saldırılarına karşı, topyekün bir direniş örgütlemek gerekiyordu. Bu nedenle de direniş tüm Avrupa çapında yayıldı. Üstelik ilk defa Avrupa'da yükselen bir direniş, Türkiye'deki 1000'i aşkın Cephe tutsağı tarafından da süresiz açlık grevleriyle ve destek açılık grevleriyle sahiplenildi.

Özgür tutsaklık bilinci, dünyanın her yerinde baskı ve yasaklara karşı direnişi simgeliyordu. Ölüm Oruçlarında, Buca'da, Ümraniye'de, Ulu-

canlar'da ölümüne yaratılan direnişler ve teslim olmama geleneği, Avrupa hücreleri için de geçerliydi. Bir yanda Avrupa standartları denilen hücre tipi uygulamasına geçebilmek için yapılan katliamlar ve buna karşı ölümüne yaratılan direniş, diğer yanda ise Avrupa tecrit hücrelerinde devrimcileri tamamıyla teslim almaya karşı yürütülen topyekün bir direniş....Her ikisinde de hedef devrimcilerin siyasi kimliklerinden soyundurulması, ve teslim alınmasıdır. Buna karşı direnmek tutsakların en meşru hakkıdır.

Bu nedenle Avrupa'daki devrimci tutsaklar bu direnişin içinde yer aldılar. Hamburg Fuhlsbüttel cezaevinde kalan DHKP-C davası tutsağı Ali Ekti 4 Aralık'ta İlhan'ı desteklemek için süresiz açlık grevine başladı. 7 Aralık'ta Aachen cezaevinde kalan DHKP-C tutsağı Erdoğan Çakır, 8 Aralık'ta İlhan ile aynı cezaevinde kalan DHKP-C davası tutsağı Mesut Demirel 10 günlük dönüşümlü açlık grevine başladı. 16 Aralık'ta DHKP-C davası tutsakları İnan Altun ve Akın Aksoy destek açlık grevine başladılar. 19 Aralık'ta İlhan ile aynı cezaevinde kalan PKK davasından tutsak Nihat Durmuş süresiz açlık grevine başladığını ve kendi talepleriyle birlikte İlhan'ın taleplerini desteklediğini açıkladı. 25 Aralık'ta Dortmund Willich cezaevinde kalan DHKP-C davası tutsağı Mehmet Ali Uraldağ, 27 Aralık'ta DHKP-C taraftarı İhsan Ersoy süresiz açlık grevine başladılar . 3 Ocak 2000'de DHKP-C davası tutsağı Mesut Demirel süresiz açlık grevine katıldı. Ayrıca Ali Ekti ile aynı ceza-

evinde kalan adli tutsaklar Osman Kocakafa ve İrfan Güven 8 günlük destek açlık grevi yaptılar. 5 Ocak'ta MLKP taraftarı İmam Hür, İlhan'a destek açlık grevine başladığını duyurdu. Ancak Alman devleti, tutsakları açlık grevinden vazgeçirmek için avukatlar da dahil olmak üzere herşeyi kullandı. Kimi zaman direnişin bittiğine dair yalan haberler verdi, kimi zaman tehditler savurdu. Açlık grevinin 50'li günlerinde de saldırılarını yoğunlaştırdı.

Almanya sonunda 28 Ocak'ta İhsan Ersoy'a "yasalarında yazdığı gibi" zorla su içirmeye çalıştı. İhsan'ın arkadaşları ise 27 Ocak'tan itibaren kaldığı Berlin Tegel cezaevinin önünde beklediler. Haber alınca kadar gitmeyeceklerini açıkladılar. Bir polis sürüsü de cezaevi önünde geceyi onlarla birlikte geçirdi.

Zorla yedirme uygulaması, hesaptaki parayı kesme, açlık grevinde bulunan insanları diğer tutsaklardan tecrit etme, tuz şeker, su vermeme gibi baskıcı uygulamalar, yine "Alman Anayasası"na göre yasal uygulamalar olarak tanımlanıyordu.

Direnışteki tutsaklara bunların hemen hepsi uygulandı. İlhan'ı "zorla yemek yedirme"yle tehdit eden cezaevi bölüm başkanı "**Biz bunu seni sevdiğimiz için yapmıyoruz, yasalarımızda böyle**" diyordu. Almanya daha önce iki RAF tutsağını, Holger Meins'i 1974'te ve Sigurd Debus'u 1981 yılında "zorla besleme" yoluyla katletmiştir. Holger Meins aylarca bu uygulamaya direnmiştir ve yak-

laşık üç ay süren bir zorla yedirme süresi sonrası yaşamını yitirmiştir.

Tüm baskılara rağmen; İlhan Yelkuvan 13 Ocak 2000 tarihinde direnişini Ölüm Orucu'na çevirdiğini açıkladı. Anayasa Koruma Heyeti ve Almanya gerçek niyetlerini son kararlarıyla birlikte açıklamışlardı. Yargılanması gereken, cezalandırılması gereken devrimcilikti, Cephecilikti. İlhan'ın, binlerce insanın inançları, düşünceleri ve özgürlük mücadelesi ezilmeli, yokedilmeliydi.

Bir yandan direniş genişlerken, baskılar da artmıştır. Cezaevi idareleri özellikle tek kalan tutsaklara saldırmaya başladılar. Diğer DHKP-C tutsakları belki İlhan gibi tam tecritte tutulmuyorlardı, ama gene de bir biçimde diğer tutsaklardan ayrı tutulmaya özen gösteriliyordu. Ceza almış tutsaklar bir arada kalamıyordu, hepsi farklı cezaevlerine götürülüyordu. Erdoğan Çakır özellikle faşistlerin arasında tutuluyordu. Onlara göre bu şekilde kendisiyle olan dayanışmayı zayıflatabilirlerdi. Ama Erdoğan boyun eğmiyordu. Bunun üzerine 16 Ocak'ta Aachen cezaevi idaresi Erdoğan'ı cezaevindeki işinden çıkardı, parasına ve hesabına el koydu ve alış-veriş hakkını elinden aldı. Bunun üzerine Erdoğan bu uygulamaları protesto etmek için su, şeker ve tuz almayacağını açıkladı. Dört gün sonra da telefon etme hakkı gasp edildi. Dışarıyla olan bağlantısını da keserek zorla yedirmeye hazırlanıyorlardı. Artık **"batı uygarlığının ve demokrasinin bekçisi Almanya"** eski günlerine, hasretle özlediği o 70'li yıllara dönmeye hazırlanıyordu...

Ancak Almanya'nın hesapları tutmadı. Her türlü saldırıya rağmen kazanan devrimciler oldu.

Bu kuşatma süresiz açlık grevleri ve Ölüm Oruçlarıyla kırıldı, ve direniş 31 Ocak'ta kazanımla sonuçlandı.

Kazanımlar:

-İlhan Yelkuvan'ın tecriti kaldırılmıştır.

-İlhan Yelkuvan başka bir cezaevine sevkedilecek, buradaki 2 Türkiyeli tutsakla bir arada kalacaktır.

-Çalışmasına izin verilecektir.

-Havalandırmaya çıkarılacak, hücre kapısı akşamları 2 saat açık tutulacaktır.

-Diğer tutsaklarla eşit haklara sahip olacaktır.

Sorun tek başına tecrit uygulamasının kalkması değildir. Sorun düşünce yasakçılığına karşı yükselen mücadeledir.

Nerede olursak olalım düşüncelerimizin yasaklanmasına , siyasi kimliklerimizin yok edilmesine izin vermeyeceğiz. Bunun için direndik. Ve direnmeye devam edeceğiz Tecrit hücrelerinden cesetlerimiz çıkabilir. Bu direniş, Alman ırkçılığına karşı ilk uyarı direnişimizdir. Bu direniş aynı zamanda bir çağrıdır. Türkiye katliamcı iktidarı ile ilişkilerine son verme çağrısıdır. Faşizmi desteklememe çağrısıdır.

Düşünceleri yok edilmek istenenler tarihin her çağında direnmişlerdir. Bunu, yeniden hatırlatma uyarısıdır. Yasaklar ve cezalarla yok edilmek istenen haklı bir güç, hayatı pahasına direnmek zorundadır. Hiçbir teknik, haklı ve meşru olanı, yaşamını ortaya koyanı yenemez.

Ölüm Orucu Sürecinde Yapılan Eylemler

İlhan Yelkuvan'ın başlattığı açlık grevi direnişi, diğer Cepheli ve devrimci tutsaklar tarafından sahiplenilmiştir. Direniş Almanya, Belçika, Fransa cezaevlerinde bulunan Cepheli tutsakların da katıldığı genel bir direnişe dönüşmüştür.

Tutsakların başlatmış olduğu direniş, dışarıda da sahiplenilmiştir. Yüzlerce Cephe taraftarı, mahkeme ve cezaevi önünde toplanıp direnişçilere seslenerek moral vermeye çalışmış, yürüyüşler düzenlemiş, destek açlık grevleri örgütlemiştir.

- 17-20 Ocak tarihleri arasında Hamburg, Berlin, Bremen, Dortmund, Köln, Stuttgart, Ulm, Graz, Zürih, Viyana, Londra, Brüksel, Paris, Rotterdam ve Den Haag'da Anadolu Halk Kültür Federasyonu'na bağlı dernekler 3 günlük destek açlık grevi yaptılar.

Direnişin ölüm orucuna dönüşmesiyle, ilerleyen günlerde destek açlık grevi, süresiz açlık grevine dönüştürüldü. İsveç ve Finlandiya'da da afişlemeler yapıldı, bildiriler dağıtıldı, protesto faksları çekildi.

- DHKC enformasyon büroları 3 günlük destek açlık grevi yaptılar. Direnişin ölüm orucuna dönüşmesiyle, direnişin ilerleyen günlerinde açlık grevini süresize dönüştürdüler.

- Şehir merkezlerinde direniş çadırları kuruldu, tecritin kalkması için imzalar toplandı. İlhan'ı ve

direnişini ve Almanya'nın düşünce yasakçılığını anlatarak Anayasa Koruma Mahkemesi başkanı teşhir edildi. Binlerce faks çekildi, mail gönderildi.

- 15 bin Türkçe, 15 bin Almanca afiş, 10 bin Türkçe, 50 bin Almanca el ilanı dağıtıldı. Ayrıca İngiltere, Hollanda, Fransa, Belçika'da İngilizce, Flamanca, Fransızca olmak üzere binlerce bildiri dağıtıldı.

Almanya, Belçika, Fransa, Türkiye cezaevlerinde tüm Cephe tutsakları direnişe katılırken, İlhan'ın tecrit işkencesine ve düşünce yasakçılığına karşı direnişini TKP-ML, TİKB, TKP(ML), MLKP, THKP-C/MLSPB, Devrimci Yol, Direniş Hareketi, TDP ve TKEP-L'li tutsaklar da desteklediler.

- Ali Ekti, "*İlhan için her zaman ipi göğüslemeye hazırım, yoldaşım için elbette ölürüm. Ama ayrıca ben bunu emperyalizmin hareketimize, değerlerimize ve şehitlerimize ciddi bir saldırısı olarak görüyorum*" diyerek, ölüm orucu gönüllüsü olduğunu açıkladı.

- 11 Ocak'tan itibaren Türkiye'deki tüm DHKP-C tutsakları üç günlük uyarı açlık grevi yaptılar. Bayrampaşa hapishanesindeki TKP-(ML), TKP-ML, ve TKEP-Leninist tutsakları 2 günlük destek açlık grevi yaptılar.

- Çanakkale hapishanesindeki TKP-(ML), TİKP, PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları 3'er gün, TKEP-L davası tutsakları 2 günlük destek açlık grevi yaptılar. 13 Ocak'ta Bayrampaşa'daki

MLKP tutsakları sayım vermediler.

- 14 Ocak'ta PDS Parlamento İç Politika Sözcüsü Ulla Jelpke yaptığı açıklamada “*İzolasyon sistemi... uluslararası kamuoyunda haklı olarak ‘beyaz işkence’ olarak eleştirilmiştir. BM-Komisyonları dahi tutsaklığın bu biçimini bir çok kez eleştirmişlerdir. Dil bilmeyişlerinden dolayı zaten özel bir tutsaklık statüsünde bulunan yabancı tutsaklar içinse tecrit uygulaması daha da sert bir uygulama olarak gözüküyor*” diyerek tecritin kaldırılmasını talep etti. Ayrıca aynı gün Ulla Jelpke ve PDS milletvekili Carsten Hübner Alman hükümetine İlhan Yelkuvan'a yapılan bu uygulama hakkında soru önergesi verdiler. Birlik 90/Yeşiller İl Başkanı Birgit Ebel tecritin kaldırılması için çağrı yaptı... Stuttgart İlhan Yelkuvan'la Dayanışma Komitesi, PDS binasında açlık grevine başladı... SPD Milletvekili ve Almanya Parlamentosu İnsan Hakları ve Hümaniter Yardım Sözcüsü Rudolf Bindig ise 27 Ocak'ta Mahkeme Başkanı Albrecht Mentz'e yazarak, İlhan hakkındaki tecrit uygulamasının kaldırılmasını talep etti.

- 14 Ocak'da Belçika'nın Brugge hapisanesinde tutuklu olan Musa Aşoğlu, Fehriye Erdal, Kaya Saz bir haftalık destek açlık grevine başladılar.

- 15 Ocak'ta İngiltere'deki Alman Elçiliği'ne siyah çelenk bırakıldı. Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi “Alman Emperyalizmi Devrimciler Karşı Tecrit Politikasına Son Vermelidir” başlıklı bir açıklama yaptı.

- 17 Ocak'ta Berlin'deki PDS Genel Merkezi'nde 3 günlük destek açlık grevi yapıldı. Fransa'daki Tavır Kültür Merkezi 3 günlük destek açlık grevi yaptı. Açlık Grevi sonrası, 1500 adet Fransızca bildiri, Alman ateşeliğine yakın bir bölgede dağıtıldı.

- **Siyasi Tutsaklar İçin Uluslararası Dayanışma Kuruluşu Libertad**, 17 Ocak tarihinde şu açıklamayı yaptı: *"İlhan Yelkuvan Almanya'da 1998 yılından beri yasaklanmış olan Türkiyeli sol örgüt DHKP-C tutsağıdır. Şu an 49 gündür açlık grevinde bulunuyor ve bu eylemini Hamburg Yüksek Eyalet Mahkemesi tarafından uygulanan özel tutsaklık koşulları kalkana kadar devam ettireceğini açıklamıştır. Bunun dışında bu açlık grevi DHKP-C hakkında Almanya ve Avrupa çapında sürdürülen kriminalizasyon faaliyetine karşı da bir protestodur. (...) 11 Ocak tarihinde Türkiye'de yaklaşık 1300 tutsak "hepimiz birimiz, birimiz hepimiz" şiarıyla tecritin kalkması için destek açlık grevinde (...) Almanya'da on yıllardır Anti-Terör mücadelesi adı altında baskıcı bir birikim elde edilmiştir. Şu anda bu birikim ilk başta Türkiyeli devrimci örgütlere ve Kürdistanlı Kurtuluş hareketlerine karşı uygulanmaktadır. DHKP-C ve PKK yasaklarının sonucu olarak bir çok 129-a soruşturmaları açılmış, yüzlerce insan tutuklanmış, düzenli olarak dernekler basılmış, etkinlikler yasaklanmış, siyasi sansür uygulanmış ve iltica başvuruları kabul edilmemiştir. Tüm bu uygulamalar ülkelerindeki*

koşullar ile ilgili susmayacağını söyleyen ve buna karşı protestolarını ve direnişlerini sürdüren Türk-lere ve Kürtlere karşı yapılmıştır...”

- 17 Ocak'ta Hollanda'da gündüz Parlamento sarayı önünde, akşamları ise Kürt kütüphanesinde 3 günlük destek açlık grevi yapıldı. Den Haag'da yayın yapan Tanka Radyosu'yla röportaj yapıldı.

- 18 Ocak günü, Berlin'de açlık grevciler bir basın toplantısı düzenlediler. Toplantıya PDS milletvekillerinden Ulla Jelpke ve Gıyasettin Sayan da katıldı. PDS milletvekillerinden Carsten Hübner de açlık grevindekileri ziyaret ederek “politik olarak destek sunduğunu” belirtti.

- 18 Ocak'ta Viyana'daki Alman Konsolosluğu önünde bir protesto gösterisi yapıldı. Pankartlar taşındı, sloganlar atıldı. Aynı gün Brüksel'deki Alman Konsolosluğu önünde pankartlar ve dövizler taşınarak bir protesto gösterisi yapıldı, siyah çelenk bırakıldı.

- 19 Ocak'ta Londra'daki Uluslararası Af Örgütü Bürosu işgal edildi.

- Almanya'da Wolfsburg şehrindeki “Uluslararası Dayanışma İçin Çalışma Birliği”, Wolfsburg'daki WAZ gazetesinin redaksiyonunu işgal etti. Eylemleriyle “demokratik kamuoyunu izolasyon işkencesine karşı tavır almaya, basını ise tutsakların artık hayati tehlike noktasına varan sağlık durumları hakkında yazmaya” çağrı yaptılar, “aksi halde basının suç ortağı olacağını” açıkladılar... Medico International ise yaptıkları basın

açıklamasının yanı sıra, dayanışma olarak DHKP-C Davalarını İzleme Komitesi'nin ve İlhan Yelkuvan'la Dayanışma Komitesi'nin yayınladığı tüm basın açıklamalarını dünya kamuoyunda ilişki de oldukları herkese ileteceklerini belirtti. Milletvekili Mahmut Erdem, İlhan Yelkuvan'ın görüşüne giderek, açıklama yaptı.

- 20 Ocak'ta, Hamburg Senatosunun toplandığı Belediye başkanlığı işgal edildi, pankart asıldı... Aynı gün Hollanda'da Alman Ateşeliği önünde protesto gösterisi yapıldı ve Ölüm Orucuyla ilgili bir dosya Alman Ateşeliğine verildi.

- 21 Ocak'ta İsviçre'nin Bern kentinde Nuri Eryüksel ve İlhan Yelkuvan'la ilgili Uluslararası Af örgütüne birer dosya verildi.

- 22 Ocak'ta Hamburg'daki mahkemenin önünde başlayan ve 400'e yakın insanın katıldığı bir protesto yürüyüşü düzenlendi. Yürüyüşe Özgür Gelecek ve Atılım okurları da destek verdi. Aynı günün akşamında Hamburg üniversitesinde 100 kişinin katıldığı bir panel düzenlendi. Yine aynı gün, İhsan Ersoy'un kaldığı hapishane önünde İlhan Yelkuvan'la Dayanışma Komitesi ve Grup Mücadele tarafından gösteri yapıldı.

- 22 Ocak akşamı Berlin'de bir panel düzenlendi... İsviçre Bern'de 100 kişinin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Almanca ve Türkçe bildiriler dağıtıldı.

- 23 Ocak'ta, Fransa'da, Anti-Emperyalist Cephe'nin toplantısında İlhan'ın direnişi anlatıldı.

- 23 Ocak'ta, Almanya sınırına yakın Venlo is-

tikametinde, TIR ve arabalarla otoyol kesildi. İki buçuk saat süren yol kesme eylemi otoyolda 60 kilometrelik bir kuyruk oluşturdu. TIR'ın üzerinde asılan pankartta **“NAZİ MİRASÇILARININ ÜLKESİNE HOŞGELDİNİZ, ALMANYA SİYASİ TUTSAKLARI KATLEDİYOR”** yazısı vardı.

- 24 Ocak'ta, Londra'da Goethe Enstitüsü işgal edildi. Polis işgalcilere saldırdı, 13 kişi gözaltına alındı... İsviçre-Zürich'de GBİ sendikası merkez binası 70-80 kişiyle işgal edilip, süresiz açlık grevine başlandı.

- Türkiye'deki 1000 üzerindeki DHKP-C tutsağı 24 Ocak gününden itibaren süresiz açlık grevine başladı.

- 24 Ocak gecesi Esenyurt Devrimci Halk Güçleri tarafından “İlhan Yelkuvan'a Özgürlük”, “Kahrolsun Alman Emperyalizmi”, “Hücrelere Girmeyeceğiz” şeklinde yazılamalar yapıldı. 26 Ocak'ta Çanakkale hapisanesindeki DY davası tutsakları 3 günlük destek açlık grevi yaptılar.

- 26 Ocak günü Hamburg Merkez SPD binası İlhan Yelkuvan'la Dayanışma Komitesi Tarafından işgal edildi... Brüksel ve Londra DHKC Enformasyon Büro çalışanları 27 Ocak'tan itibaren süresiz açlık grevine başladılar.

-27 Ocak, Köln'deki Dom Kilisesi işgal edildi. İşgal 4 saat sürdü, kalabalık bir basın topluluğu tarafından izlendi... Berlin SPD Genel Merkezi Willy Brand Haus 4 saat süreyle işgal edildi.

-27 Ocakta Hollanda'daki Goethe Enstitüsü

işgal edildi. 17 Kişi gözaltına alındı. 5 gün sonra serbest bırakıldı... Aynı gün Londra'da Alman Havayolları bürosunun önünde gösteri yapıldı.

- Yunanistan-Selanik Aristoteles Meydanında toplanan DHKC taraftarları ve Yunan solundan Nar, A-Sinexia, Sinaspismos, KKE-ML ve Anarşistler, DHKC pankartı, İlhan Yelkuvan ile ilgili dövizler ve Parti-Cephe bayrakları açarak bir saat kadar kamuoyuna açıklamalar yapıp slogan atıp Alman Konsolosluğuna yürüyüş düzenlediler. Yine Yunanistan'da Goethe Enstitüsü bir süre işgal edilerek İlhan'a destek verildi.

- Avusturya'nın başkenti Viyana'da, Alman Konsolosluğu önünde 100 kişinin katıldığı bir gösteri düzenlendi. Gösteriye ATİGF, Gençlik Evi, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi ve Atılım okurları da katıldı.

- Avrupa Parlamentosu'nun iki üyesi, Elisa Damió ve Harald Etti ve Brüksel'li sosyolog Tito Damió 27 Ocak'ta yaptıkları açıklamalarda "Almanya'yı sorumluluklarını hatırlamaya... ve İlhan Yelkuvan'ın taleplerini kabul etmeye çağırıyoruz" dediler.

- Fehriye Erdal, Musa Aşoğlu ve Kaya Saz süresiz açlık grevine başladılar.

- Direnişin son günlerine doğru Alman Haber Ajansı DPA, DHKP-C Davalarını İzleme Komitesi'ne eylem ile ilgili daha fazla bilgi istemediklerini, açıklama gönderilmemesini bildiriyordu. Bu gelişme Almanya'nın merkezi olarak basına san-

sür uyguladığının açık kanıtıdır. Sessizlik kırılmıştı, kamuoyu İlhan'ın direnişini sınırlı da olsa ("nedenise" haberler çoğu zaman yerel basın dışında yer almıyordu) duymaya başlamıştı ve halktan duyan hemen hemen herkes tepkisini dile getiriyor, dayanışmada bulunuyor, imzasıyla mahkeme başkanından ve heyetinden bu uygulamaların derhal kaldırılmasını talep ediyordu.

- 28 Ocak'ta Anadolu Halk Kültür Dernekleri Federasyonu, direniş sonuçlanana kadar Avrupa çapında süresiz açlık grevine başladıklarını açıkladılar... Paris İlhan Yelkuvan'la Dayanışma Komitesi süresiz açlık grevine başladı... Almanya-Augsburg'da İlhan Yelkuvan'la Dayanışma Komitesi stand açtı.

- 29 Ocak; Ulm'de bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüşe Alman anti-faşistlerin yanı sıra Özgür Gelecek, Atılım ve Alinterimiz okurları da destek verdiler... Köln Ebertplatz'da, yoğun polis kuşatmasına rağmen bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüşe 280 kişi katıldı. Pankartlar açıldı, sloganlar atıldı. Yürüyüşe Kızıl Bayrak, Alinterimiz ve Atılım okurları destek verdiler.

- 30 Ocak'tan itibaren tüm hapishanelerdeki TKP-(ML), Bayrampaşa hapisanesindeki THKP-C/MLSPB, Devrimci Yol, TDP, Direniş Hareketi ve TKEP-Leninist tutsakları 3'er günlük destek açlık grevi yapacaklarını açıkladılar.

- Londra'da 400 kişinin katılımıyla bir yürüyüş düzenlendi.

31 OCAK'TA ÖLÜM ORUCU ZAFERLE SONUÇLANDI.

Alman Solcuları , Avrupalı Demokratlar Neden Bu Direnişin Dışında Kaldınız?

Onyılların ortaya koyduğu bir gerçektir; Avrupa solcularının, hatta kendilerine sosyalist, komünist diyenlerin büyük çoğunluğu, sınıfsal ve ulusal mücadelelerin bütün şiddeti ile sürdüğü Türkiye gibi ülkelerin devrimcilerinin yanında olmamaktadırlar. Kendi iktidarları terörizm diyorsa onlar da terörist demiş, demeseler bile “ihtiyatlı” ve korkuyla yaklaşmışlardır. Kendi iktidarlarının şiddetini çekmemek için gerçeklerden uzak durmuşlardır.

Soruyoruz, Avrupalı demokratlar, herkese demokrasi dersi verenler, insan hakları savunucuları, Alman ırkçılığına karşı neden devrimci tutsaklarla birlikte değildiniz? Neden ölüm hücrelerinde ölmemizi beklediniz? Yoksa sizde mi Alman ırkçıları gibi **“teröristtir, ölsün!”** dediniz?

Avrupalı demokrat ve solcular bunun cevabını vermelidirler? Yanıbaşlarında yaşanan ölüm orucu gibi bir eyleme karşı duyarsız kalmışlardır. Duyarlı olduğu düşünülen yüzlerce avukata, otonomcuya binlerce faks, mail gönderilmiştir. Ancak bunlardan istisnalar dışında hiç biri Almanya’da ya da Avrupa’nın her hangi bir ülkesinde yapılan eylemlerde **yer almamışlardır.**

Bunun dışında, kimileri de Ölüm Orucunu “ci-

nayet” olarak nitelendirip, hiçbir hak alınamayacağına iddia etmişlerdir. Bu düşünce, devletin etkisi altındadır. Çünkü Alman devleti de direnişte bir hak alınamayacağına iddia etmektedir, Alman demokratları da direnmek yerine devletle uzlaşmayı önermiş, İlhan’ın ölümünden örgütün sorumluluğunu, bunu kimseye anlatamayacağımızı iddia etmişlerdir.

Aralarında küçük farklılıklar olsa dahi, demokrat olarak tanınan avukatlar bu direnişte, insan yaşamlarının en kritik olduğu anlarda bile, sorumlu, ciddi bir tavır içerisinde olmamışlardır. Kendi düşüncelerine saygı isteyenler başkalarının düşüncelerine de saygı göstermesini bilmelidir.

Alman **“radikal sol”**u ise sanki herkesten daha sessizdi. Bu çevreler ancak direnişin 50. gününden sonra harekete geçmeye başladı, “radikal sol”un genel anlayışı ise bu eylemin fazla “sekte” olması, Almanya’da “Ölüm Orucu” kavramının olmayışı ve Almanya’da yabancı bir örgüte ait bir tutsağın ölmesinin doğru olup olmadığı sorusuydu. İlhan ve arkadaşları ölüme her gün daha hızlı koşarken Alman solunu meşgul eden konular bunlardı. DHKP-C neden Ölüm Oruçları’nı savunuyor sorusu, Alman emperyalizminin devrimciliğe, sosyalizme saldırılarını görememelerinin bir sonucuydu.

Çadırlarda, derneklerde İlhan’ın direnişinden etkilenen genç insanlar gönüllü olarak açılığa yattarken, “yılların solcuları” soyut tartışmalar yap-

mayı yeğliyordu. Kendi moral bozuklukları, 1995 yılında RAF tutsağı Christian Klar'ın, tutsaklık koşullarının düzelmesi için yaptığı açlık grevini, dayanışma eksikliğinden dolayı bırakmak zorunda kalmasından kaynaklanıyordu. Ancak Alman solu bu ruh halini, haklılığını her koşul altında savunan İlhan ve arkadaşları karşısında ya terk etmek zorundaydı, ya da bu ruh hali onları çok daha gerilere taşıyacaktı. 1982 yılından beri tutsak olan RAF'cı Rolf Heissler arkadaşına yazdığı bir mektupta şu sözlerle özeleştiri veriyordu; ***"Bu üzücü bir tablo. Bir tavrın konulmamasına kendimi de katmak zorundayım. Sanki koşullar vs. kendi sorunlarıymış gibi, mücadelelerinin bizimle veya sol ile bir ilgisi yokmuş gibi davranmak. Eskiden başkalarını yargıladığımız konu, tavır almama konusu, bugün bizim yaptığımız bir şey haline gelmiş ve böylece insan, kendi talepleriyle ilgili başka çevrelere çağrıda bulunduğu zaman kendi inandırıcılığını da kaybediyor. Durum bu."*** Bu mektuptan Alman solunun, devrimcilerinin çıkaracağı çok ders olmalıdır.

İnsan haklarından çok söz eden Avrupalılar'ı da bu direnişte görmedik. Uluslararası Af Örgütü, ancak işgal edildikten sonra ve direniş 60'lı günlerine ulaştığında müdahalede bulunacağını açıklayabildi. Demek ki insan hakları savunuculukları doğru değilmiş, demek ki onların insan hakları savunuculuğu kendi devletlerinin izin verdiği kadarmış. Sınır Tanımayan Hekimler'in Brüksel'deki merkezine, açlık grevinde olan tutsaklar için dos-

ya verilmesine ve defalarca başvuruda bulunulmasına rağmen hiçbir girişimde bulunmamışlardır. Nedeni sorulduğunda da, direniş siyasi olduğu için karışmama kararı alındığı açıklanmıştır. Bu tam da emperyalizmin ideolojisidir. Almanya'daki Sınır Tanımayan Hekimlere başvuru yapıldığında ise yine aynı cevaplar alınmıştır. Burada görev yapan doktorlar, yanı başlarında hücrelerde tecrit edilmiş bir şekilde ölüme giden tutsakların direnişlerini görmezlikten gelmişlerdir. Hani sınır tanı mıyordunuz? Bu doktorların sınırlarının **“emperyalist duvarlara kadar”** olduğu da bu direnişle gözler önüne serilmiştir.

Avrupa'da düşünce yasakçılığı vardır ve bunu “İnsan Hakları savunucuları” yadırgamaz olmuştur. Avrupa'da son günlerde canlı örneklerini gördüğümüz gibi ırkçılık vardır. Yabancılara düşmanlık vardır. Avrupalı kendisine hiç bakmadan, hiçbir muhasebe yapmadan devletlerinin ırkçılık anlayışını gizli veya açık desteklemektedir. Bunun için kendi devletlerinin ırkçılık ve baskılarına karşı seyirci kalmaktadırlar.

Avrupalı solcular, insan haklarını savunuyorum diyenler, ırkçılığa karşıyım diyenler, düşünce özgürlüğünü savunanlar, İlhan'ın Ölüm Orucu direnişine resmen seyirci kalmışlardır. Çok küçük bir kesim dışında böyle olmuştur. Bu kesimler mutlaka kendilerini sorgulamalıdır. **Biz neyiz, biz kimiz, gerçekten demokrasiyi, insan haklarını, adaleti, eşitliği, özgürlüğü savunuyor muyuz?** sorularını defalarca kendilerine sormalıdırlar.

Nazi Ruhu Almanya’da Yaşamaktadır

Nazi ruhu Almanya’da yaşamaktadır, hem de güçlü bir şekilde yaşamaktadır. Nazi katliamlarında görev almış binlerce insan hala Nazi düşüncelerini yaşatmaktadır. Bu düşünceler, iktidarda ABD ile rekabet etme adına ırkçılıkla, faşist iktidarları desteklemekle vahşet yaratmaktadır.

Avusturya’daki faşist partinin yükselişi kendiliğinden ortaya çıkmamıştır. Almanya’nın demokrasi maskesi altında ABD’nin desteği ile yeniden tekelleri güçlendirmesi, Almanya’ya genel hayranlık ırkçı düşünceleri beslemektedir. İrkçılığa karşı olduğunu söyleyenler gerçek anlamda hiçbir zaman kendi ırkçı iktidarlarına karşı mücadele etmemişlerdir.

Tekeller hiçbir zaman hiçbir yerde ırkçılığa karşı olamazlar, insan haklarını savunamazlar. Onları güçlendiren geliştiren her şeyi savunurlar. Solingen’de yaşanan katliam, Türkiyelilere yönelik saldırılar, duvarlara çizilen gamalı haçlar, neonazi adı altında faşist örgütlenmelere izin verilmesi, Nazi ruhunun halen yaşatıldığının ve bizzat devlet tarafından desteklendiğinin göstergesidir.

Rüşvetçi Kohl’ün partisi CDU, Almanya’yla entegrasyonu, Alman kültürüyle bütünleşme olarak tanımlamaktadır. Bunun dışında bir bütünleşmenin olmayacağı söylenmektedir. Almanya’da sözde Nazi partisi kurmak ve nazi sembolleri kullanmak yasaktır. Ama CDU yasal bir partidir. CDU’nun açıklamaları ırkçılıktan başka bir şey değildir.

Almanya’da diğer bir uygulama ise en son yü-

rürlüğe sokulan **Vatandaşlık Yasası**'dır. Bu yasada Alman vatandaşlığına geçmek isteyenlere geçmişten daha ağır şartlar getirilerek, bir Alman gibi okuyup yazabilme istenmektedir. Diğer bir uygulama ise din derslerinin ilkokullarda Almanca verilmesidir.

Her alanda **Almanlaştırma** politikası gündemdedir.

Bunlar, ırkçı temelde dayatılan yaptırımlardan başka birşey değildir.

Hapishanelerde ise “kendi düşüncelerini yayabilir” korkusuyla, İlhan Yelkuvan'ın kendi ülkesinden insanlarla bile aynı hücrede kalması yasaklanmıştır. Dünyanın hangi ülkesinde bir halkın kendi dilini konuşması, kendi kültürünü yaşatmasından bu kadar korkulmaktadır? Bunun adı ırkçılık değil de nedir?

Almanya'daki nazi saldırıları, devletten bağımsız değildir.

Devlet yasalarıyla, uygulamalarıyla ırkçı yüzünü göstermektedir. Hakimlerin büyük bir çoğunluğu da Nazi düşüncelerine sahiptir. Alman hukuk sistemine göre ise, hakim kanat kullanarak, hiç bir delili değerlendirmeden ceza verebilir.

Hamburg 3. Ceza Mahkemesi açıkça aldığı kararlarla İlhan'ın kendi ülkesinden insanlarla görüşmesini engellemiştir. İlhan Almanca bilmemesine rağmen, Alman tutuklularıyla aynı hücrelerde tutulmak istenerek, kendi dilini bile unutmaya hedeflenmiştir.

Bunların hepsi birer ırkçı uygulamadır, ve hepsinin **“yasal dayanakları”** vardır.

Bu nazi uygulamaları, yukarıdan aşağıya yayıl-

maktadır.

Almanya Federal Hükümet Yabancılar Danışmanı Marielousie Beck'in hazırlayıp, federal meclise sunduğu raporda; 1991 yılında 2426, 1992 de 6336, 1997 de 2953, 1998'de ise 2644 yabancı düşmanlığı motifli şiddet eylemi gerçekleştirildiği açıklanmıştır.

Almanya'da yaşananlar üç beş Neonazi çetesi-nin değil, bir devlet politikasının sonucudur. Almanya'da ırkçılık teşvik edilir, devrimcilik suçtur.

Adaleti, Özgürlüğü, Tekeller Değil, Devrimciler Temsil Etmektedir!

Tekeller, özgürlüğü, demokrasiyi adaleti temsil edemez. Tekellerin tarihi katliamlar, işkenceler, ırkçılık tarihidir. Bütün dünya savaşlarını çıkartanlar, sömürgelerde vahşet yaratanlar, onmilyonlarca insanı katledenler tekellerdir. Bu miras üzerine hiçbir zaman özgürlük inşa edilemez. İşte bunun için tekeller bugün de demokrasiyi uygulamamakta, ırkçılıkla, yasakçılıkla yönetmeye çalışmaktadırlar.

Tekellerin çıkarı için insan hakları sözlerini etmekte, ama insanları katletmektedirler. Demokrasiyi, adaleti, özgürlüğü devrimciler temsil ediyor. Bugün dünya gerçeği budur.

Türkiyeli devrimcilerin mücadelesi, sömürü ve zulmün olmadığı bir Türkiye içindir. Böyle bir Türkiye tekellerin istediği bir Türkiye değildir. Tekellerin çıkarı Susurluk devletinin devamından yanadır. Bu nedenle, Almanya Susurluk karşısında sessiz kal-

mıştır.

Bugün Avusturya'daki Nazi partisine karşı sözde tavır alınmak istenilmektedir. Avusturya'yı Avrupa Birliği'nden çıkarmakla, elçiliklerini geri çekmekle tehdit ediyorlar. Bunların hepsi sahtedir. Kendilerini aklama girişimleridir. İrkçı, faşist hareketler bizzat Almanya ve ABD tarafından büyütülmüşlerdir.

Bunlar bizim gözümüzü boyayamaz. Bu sahtekarlıklar, Avrupa'dan bize düşecek demokrasi kırıntıları, devrimci düşüncelerimizi terketmemizin gerekçesi olamaz. Alman emperyalizmi, düşüncelerimizden vazgeçmeyeceğimizi görmüştür.

Bunun için yasaklıyorlar, bunun için ölüm hücrelerini yaşıyorlar. Ve bunun için de direniş başladığı yerden devam ediyor. Özgürlük mücadelesine, adalet istemeye, doğruları haykırmaya devam edeceğiz.

Doğruları unutanlara, beyni burjuvazinin ideolojisiyle kirlenenlere, burjuvazinin demagojileriyle kafası karışanlara hatırlatmaya devam edeceğiz.

Haklı olan kazanacaktır, bunu ne Alman emperyalizmi, ne ABD emperyalizmi, ne de Türkiye faşizmi engelleyemeyecektir!

